

Abstrakt

Šternbersko-hornobenešovský pruh (SHP) je tvořen skupinou výchozů devonských až spodnokarbonských hornin vystupujících mezi příkrovy západojesenického a východojesenického kulmu v Nížkém Jeseníku na Moravě. Je součástí rhenohercynské zóny evropských variscid. Ve své jižní části je budován komplexem intruzivních hornin, láv a vulkanoklastických hornin s vložkami břidlic stínavsko-chabičovského souvrství. Předchozí studie interpretují alkalický vulkanismus v rhenohercyniku jako výsledek budování zaobloukové pánve.

Strukturní měření prezentovaná v této práci potvrzují, že kompletní vulkanosedimentární sekvence situovaná severně od Šternberka představuje tektonickou šupinu, která byla při variské orogenezi vyvlečena na bázi příkrovu kulmských drob. Šupina byla nejprve nasunuta v podobě příkrovu na severovýchod přes těleso mladších kulmských drob. Posléze byla skupina příkrovů včetně devonských vulkanitů deformována v pravostranné transpresi. Mapování dále naznačilo, že devonský vulkanický komplex byl tektonicky oddělen od svého stratigrafického podloží i nadloží.

Samotné vulkanity tvořily elevaci, které v jisté části svého vývoje mohly dosahovat až k mořské hladině. Analýza vulkanických facií dokazuje, že převážná většina vulkanoklastických hornin se ukládala v blízkosti vulkanického centra a případně byla transportována po svazích vulkanické elevace v podobě hyperpyknických proudů.

Primární geochemické a minerální složení vulkanických hornin bylo výrazně pozměněno procesy spilitizace, karbonatizace, a draselnou metasomatózou. Interpretace výsledků analýzy prvků REE a ostatních nemobilních stopových prvků charakterizují vulkanismus v jižní části SHP jako slabě alkalické bazalty produkované nízkým stupněm tavení o inkompatibilní prvky obohaceného pláště ve větší hloubce. Takový vulkanismus je typický pro prostředí oceánských ostrovů i kontinentální extenze, ale až na výjimky se běžně nevyskytuje v prostředí zaobloukových pánví.